

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 433/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 września 2022 roku sygn. akt VI K 13/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			

obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu	

	przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	

	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
Lp.	Zarzuty		
	<p><u>obrazy przepisów postępowania,</u> mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadne</p>	

dowolną, a
nie swobodną
ocenę
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego w
postaci:

- wyjaśnień
oskarżonego K.
N. sprowadzającą
się do odmowy
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego, iż
upadek
pokrzywdzonego
nastąpił na skutek
upadku z maski
pojazdu, a nie
na skutek ruszenia
pojazdem przez
samego oskarżonego
jak i co do lokalizacji
pokrzywdzonego
względem pojazdu
w tym momencie
i uznanie, że
pokrzywdzony upadł
na jezdnię w
wyniku działania
oskarżonego,
opierając takie
ustalenia na
podstawie zeznań
świadka J. B.
(1) i wydanych
opinii biegłych i
w konsekwencji
niezasadne
przypisanie
oskarżonemu winy
za zarzucany mu
czyn z punktu
II, podczas gdy
wyjaśnienia
oskarżonego w
kwestii nie
potrącenia

pokrzywdzonego są
wiarygodne i
korelują z
obiektywnym
materiałem w
sprawie, w tym
przede wszystkim z
ustaleniami
funkcjonariuszy
Policji zawartymi w
notatce sierż. M. K.
z dnia zdarzenia oraz
stenogramów ze
zgłoszeń partnerki
pokrzywdzonego S.
K.;

- zeznań świadka M.
B. i odmowę dania
wiary zeznaniom
świadka w zakresie
upadku
pokrzywdzonego,
który nastąpił na
skutek
samoczynnego
upadku
pokrzywdzonego z
maski, w sytuacji gdy
zeznania te korelują
z ustaleniami Policji
w dniu zdarzenia;

- zeznań świadka
J. B. (1) i
uznanie tych zeznań
za wiarygodne i
pozwalające Sądowi
na możliwość
odtworzenia
przebiegu zdarzenia,
w szczególności
lokalizacji
pokrzywdzonego i
oskarżonego,
sposobu poruszania
się pojazdu, a
zatem okoliczności
w jakich doszło
do przewrócenia się

pokrzywdzonego na jezdnię, podczas gdy zeznania świadka J. B. (1) są niewiarygodne, przynajmniej w części opisującej samo zdarzenie rzekomego potrącenia i upadku pokrzywdzonego na jezdnię, ponieważ świadek będąc trzykrotnie przesłuchiwanym w sprawie (raz w dochodzeniu i dwa razy w postępowaniu jurysdykcyjnym) oraz raz podał ustnie przebieg zdarzenia interweniującym na miejscu zdarzenia funkcjonariuszom Policji, zmieniał zeznania w zakresie swojej lokalizacji, z której obserwował zdarzenie oraz sam moment i sposób upadku pokrzywdzonego, przy czym zmiana zeznań jest na tyle istotna, że podważa wiarygodność świadka co do możliwości dokładnego obserwowania samego upadku pokrzywdzonego, a nadto, o czym świadek sam zeznał na rozprawie w dniu 15 września 2022 r. jego mieszkanie usytuowane jest na czwarty piętrze bloku mieszkalnego,

przed którym w dniu zdarzenia, jak i obecnie rosną wysokie drzewa, których konary zasłaniają widok z ulicy na mieszkanie oraz widok z mieszkania na ulicę (...), o czym zeznał świadek podczas okazania zdjęcia jego bloku i rosnących przed nim drzew, a także to, że świadek znajdował się wewnątrz swojego mieszkania, stojąc przed oknem w pokoju z balkonem, co skłania do wniosku, że biorąc pod uwagę znaczną wadę wzroku świadka, przestrzeń jaką zajmuje balkon, konary rosnących drzew przed balkonem oraz to, że było już ciemno, świadek nie mógł dokładnie widzieć momentu upadku pokrzywdzonego na jezdnię i ruszania pojazdu oskarżonego;

- zeznań świadka J. B. (1), w których świadek podaje, że w chwili zdarzenia związanego z upadkiem pokrzywdzonego na jezdnię widział tam partnerkę pokrzywdzonego, podczas gdy te

zeznania są
sprzeczne z
obiektywnym
materiałem
dowodowym w
postaci dwóch
stenogramów
nagrań zgłoszeń na
numer alarmowy
wykonanych przez
S. K., z których
wynika, że S. K.
nie wiedziała co tam
się stało, ponieważ
w chwili upadku
pokrzywdzonego nie
była na miejscu
zdarzenia;

- zeznań
wiarygodnych
świadków M. K. i
R. K., którzy w
swoich zeznaniach,
tj. M. K. potwierdził
autentyczność
notatki służbowej z
k. 1 - 2 oraz
dokładnej relacji ze
zdarzenia podanej
przez J. B. (1), a
także R. K., który
zeznał, że świadek
J. B. (2) oświadczył,
że widział on ze
swojego mieszkania,
jak pokrzywdzony
został zahaczony
lewym lusterkiem,
po czym upadł na
maskę pojazdu, a
następnie upadł na
jezdnię;

- zeznań P.
D. w zakresie
zaistnienia samego
kontaktu między
pokrzywdzonym, a
oskarżonym oraz

upadku
pokrzywdzonego na
jezdnię wobec
gwałtownego
ruszenia pojazdem
przez oskarżonego
i odmowie dania
wiary przez Sąd
zeznaniom
pokrzywdzonego w
zakresie w jakim
przedstawił sposób
swojego upadku
– przeturlania się
po masce pojazdu,
podczas gdy wersja
upadku na maskę
pojazdu koreluje z
pierwszym opisem
zdarzenia
dokonanym przez
świadka J. B. (1);

- zeznań S.
K. w części
dotyczącej upadku
pokrzywdzonego na
jezdnię wobec
gwałtownego
ruszenia pojazdem
przez oskarżonego,
podczas, gdy
zeznania te są
sprzeczne z dwoma
stenogramami
nagrań zgłoszeń
przez S. K.,
gdyż świadek –
jak wynika ze
stenogramów – nie
wiedziała co tam się
stało, co prowadzi
do wniosku, że nie
widziała ona samego
momentu upadku
pokrzywdzonego;

art. 7 kpk, art.
410 kpk i art.
424 § 1 pkt

1 kpk poprzez
pominięcie przy
ocenie
dowodów i
wyrokowaniu:

- dowodu w postaci
notatki urzędowej z
k. 1-2 sporządzonej
przez świadka M.
K., który w notatce
zawarł dokładne
oświadczenie J.
B. (1), który
wprost powiedział,
że pokrzywdzony
wpadł na maskę
pojazdu, a następnie
upadł na jezdnię;

- dowodu z
wydruków zdjęć
miejsca zdarzenia
i zdjęć bloku, w
którym znajduje się
mieszkanie świadka
J. B. (1) oraz
obrazujących
drzewa rosnące
przed blokiem, które
to dowody powinny
być ocenione w
konfrontacji z
zeznaniem J. B. (1);

art. 7 kpk, art.
410 kpk i art.
424 § 1 pkt
1 kpk i art.
201 kpk poprzez
dowolną, a
nie swobodną
ocenę
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego w
postaci dwóch
opinii biegłych
– lekarza z

zakresu
medycyny
sądowej oraz
biegłego z
zakresu
techniki
samochodowej i
ruchu
drogowego,
podczas gdy
opinia i wnioski
opinii biegłego
z zakresu
techniki
samochodowej i
ruchu
drogowego są
wewnętrznie
sprzeczne i nie
da się na
ich podstawie
czynieć ustaleń
faktycznych w
sprawie, zaś
opinia biegłej z
zakresu
medycyny
sądowej jest
niepełna i
niejasna, gdyż
w opinii biegła
oparła się
jedynie na
jednym
dowodzie w
postaci zeznań
świadka J. B.
(1), uznając
wersję
podawaną przez
tego świadka
za wiarygodną,
podczas gdy
rzetelna ocena
zeznań świadka
w konfrontacji z
zapisami
notatki
urzędowej z
k. 1-2 oraz

stenogramami
nagrań
zgłoszeń, a
także
wydrukami
miejsca
zdarzenia i
bloku świadka,
prowadzi do
wniosku, że
świadek jest
niewiarygodny i
nieobiektywny,
zaś sama opinia
zawiera błędne
wnioski
końcowe;

art. 170 kpk
poprzez
oddalenie
wniosku
dowodowego o
ponowne
przesłuchanie
świadka S. K.,
po wpłynięciu
do akt sprawy
stenogramów
nagrań
zgłoszeń, co
miało znaczenie
dla ustalenia
przebiegu
zdarzenia
związanego z
upadkiem
pokrzywdzonego
na jezdnię i
miejscem, w
którym
przebywała
wówczas S. K.
i czy miała
możliwość
obserwować to
zdarzenie,
ponieważ Sąd
zaniechał
ustalenia

powyższych
okoliczności
jeśli chodzi o S.
K.;

błędu w ustaleniach
faktycznych

przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
orzeczenia i
mającego wpływ
na jego treść,
a polegającego na
przyjęciu sprawstwa
oskarżonego K. N.
poprzez gwałtowne
ruszenie pojazdem
marki B. w
okolicach przejścia
dla pieszych przy
ulicy (...) i umyślnie,
z zamiarem
ewentualnym,
doprowadzenie do
potrącenia P. D. w
wyniku czego doznał
on obrażeń naskórka
na prawym kolanie
co spowodowało
naruszenie
czynności narządów
ciała na czas
nieprzekraczający
siedmiu dni, podczas
gdy w realiach
niniejszej sprawy
obrażenia u
pokrzywdzonego
powstały na skutek
samoczynnego
upadku
pokrzywdzonego, a
nie w wyniku
potrącenia go przez
oskarżonego, który
nie odjeżdżał
gwałtownie z
miejsca zdarzenia.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko</p>	

wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach

faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w konsekwencji niekorzystnej dla niego oceny dowodów zgromadzonych w sprawie - oceny, która zdaniem skarżącego miała nastąpić w wyniku obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk, a także art. 201 kpk.

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi zasadnie przypisał K. N. sprawstwo czynu z punktu II aktu oskarżenia, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach obciążających oskarżonego odmawiając jednocześnie wiary jego wyjaśnieniom i zeznaniom M. B. odnośnie tego, że upadek pokrzywdzonego miał wynikać tylko i wyłącznie z zachowania P. D., a nie być skutkiem gwałtownego ruszenia pojazdem przez oskarżonego i potrącenia pokrzywdzonego.

Oskarżony był bowiem niekonsekwentny w swojej wersji wydarzeń, gdyż pierwotnie twierdził i utrzymywał zgodnie z M. B., iż pokrzywdzony wskoczył na maskę (k. 129). Na zakończenie natomiast postępowania (zapewne w związku z treścią opinii lekarza sądowego) K. N. podawał już, że P. D. nie wskoczył na maskę, a jedynie miał tylko wykonać taki ruch jakby wskakiwał (k. 261 odw.). Ostatecznie zatem pomiędzy wersją prezentowaną oskarżonego, a relacją jego znajomej powstała sprzeczność, która w zestawieniu z innymi wiarygodnymi dowodami słusznie doprowadziła do odmowy wiarygodności wymienionym osobom we wspomnianym zakresie.

Wersji oskarżonego i jego pasażerki przeczą zeznania J. B. (1), S. K. oraz opinia biegłej z zakresu medycyny sądowej.

Wbrew temu co twierdzi obrońca w apelacji nie ma powodów do tego, aby podważać zeznania świadka J. B. (3) oraz S. K. i w tym zakresie podzielić należy w pełni rozważania sądu rejonowego, do których sąd okręgowy się przyłącza.

W szczególności zaakceptować należy wniosek Sądu I instancji dotyczący tego, że na wiarę zasługiwały zeznania J. B. (1), który w sposób jasny, konkretny, kategoriyczny i konsekwentny opisywał przebieg zdarzenia. Świadek ten zaobserwował opisaną sytuację całkowicie przypadkowo, jest obiektywnym źródłem dowodowym, miał możliwość postrzeżenia i nie ma żadnego powodu, aby poddawać w wątpliwość wiarygodność jego relacji. Modyfikacja zeznań odnośnie miejsca, z którego miał obserwować zdarzenie (przez okno balkonowe - k. 261 a nie z balkonu

– k. 41 odw.) posiada drobny charakter i nie może odbierać przymiotu prawdziwości jego zeznaniom. Podobnie ocenić należało zagadnienie możliwości obserwacji w związku z drzewami rosnącymi pomiędzy blokiem i ulicą. J. B. (1) przekonująco odniósł się do tej kwestii (k. 260 odw.) oraz konsekwentnie i stanowczo podtrzymywał swoje zeznania. Sąd natomiast nie pominął zdjęć miejsca zdarzenia i bloku w swoich rozważaniach (por. uzasadnienie k. 270). Poza tym, kompletnie chybioną jest stawiana przez obrońcę teza, jakoby w chwili zdarzenia miało być już ciemno (!). W dniu 24 lipca 2020 roku słońce w Ł. zachodziło przecież dopiero o godzinie 20:40, a więc niemalże półgodziny po zdarzeniu, gdyż rozegrało się ono w granicach godziny 20:15. Ilość zatem naturalnego światła była na tyle duża, że warunki oświetleniowe z pewnością nie mogły

być przeszkodą dla wymienionego świadka do należytej obserwacji. Nie sposób także podzielić tezy dotyczącej rzekomych uprzedzeń na tle narodowościowym ze strony J. B. (1) wobec oskarżonego. Lektura bowiem jego zeznań z postępowania przygotowawczego przemawia za tym, że świadek opisując zdarzenie chciał jedynie bliżej opisać jego uczestników i tylko z tego powodu w jego relacji znalazły się domysły dotyczące etnicznego pochodzenia osób z pojazdu B.. Wyprowadzanie zaś z tego faktu wniosku o nieprzychylności J. B. (1) wobec Romów jest nieuprawnione i zbyt daleko idące.

Stosownie do treści art. 174 kpk dowodu z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią notatek urzędowych. Oznacza to, że dowód z zeznań funkcjonariusza policji przeprowadzony na okoliczność wypowiedzi osoby rozpytywanej nie może zastąpić

dowodu z zeznań świadka. Na podstawie tego dowodu nie wolno też czynić ustaleń faktycznych sprzecznych z zeznaniami świadka, wobec których dokonano czynności rozpytania, gdyż byłoby to usankcjonowanie nieformalnie przeprowadzonego dowodu z zeznań, w sytuacji gdy jego przeprowadzenie w formie określonej przez prawo dowodowe (tzw. dowód ścisły) jest bezwzględnie wymagane jako podstawa prawna rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 26 maja 2022 r. III KK 4/21). W związku z tym, podważanie przez obrońcę zeznań J. B. (1) przez pryzmat notatki urzędowej (k. 1-2) i zeznań funkcjonariuszy policji w osobach M. K. i R. K. nie może odnieść swojego skutku oraz nie zasługuje na uznanie. Poza tym wskazać należy, iż Sąd I instancji nie pominął zagadnienia notatki przy ocenie

zeczności J. B. (1),
gdyż podniósł w
pisemnych
motywach wyroku,
że są to skrótowe
zapisy poczynione
przez
sporządzającego
notatkę, a ww.
świadek nie miał
możliwości
zweryfikowania tego
co napisał policjant
(por. uzasadnienie
k. 270). J. B.
(1) nie podpisywał
także przedmiotowej
notatki, a odnośnie
zasadniczych
elementów
zdarzenie zeznawał
w sposób wyjątkowo
stanowczy, pewny
i konsekwentny
oraz zostało to
ujęte w formie
przewidzianej przez
prawo dowodowe
(protokołach).

Mając na uwadze
zeznania J. B.
(1) oraz obrażenia,
których doznał
pokrzywdzony i
opinię biegłej z
zakresu medycyny
sądowej słusznie
uznano za
niewiarygodne
zeznania P. D. w
zakresie dotyczącym
kwestii „przeturlania
się” przez maskę.
Ocena taka mieści
się graniach
swobodnej oceny
dowodów, zaś jej
błądność w tym

zakresie nie została wykazana.

W przeciwieństwie do tego co podnosi obrońca w apelacji, stenogramy ze zgłoszeń telefonicznych S. K. na numer alarmowy nie podważają wiarygodności jej zeznań, ani nie pozostają w sprzeczności z zeznaniami J. B. (1).

Obrońca zbyt dużą wagę stara się przypisać wypowiedzi S. K. z drugiej rozmowy telefonicznej z operatorem z Centrum Powiadamiana Ratunkowego podczas, której stwierdziła ona, iż „no ja nie wiem teraz co tu się stało” oraz traktuje ją wybiórczo (k. 196 -197 w zw. z k. 164-196 i 361). Wyprowadzanie natomiast z niej wniosku, iż świadek nie widziała momentu potrącenia jest zdecydowanie nieuprawnione.

Podczas pierwszej rozmowy S. K. poprosiła o interwencję Policji w związku z awanturą, którą na drodze urządził P. D..

Na jej zakończenie operator upewnił się, że nikt nie potrzebuje pomocy medycznej i poprosił o kolejny telefon, jakby coś jeszcze się działo (por. k. 194-195

w zw. z k. 164-196 i 361). W związku natomiast z tym, że P. D. został następnie potrącony przez oskarżonego, S. K. wykonała drugi telefon na numer alarmowy. Wynika to wprost z treści nagrania, gdyż wymieniona dwukrotnie o tym mówi (por. k. 196 -197 w zw. z k. 164-196 i 361). Następnie operator stara się ustalić kto potrącił osobę potrzebującą pomocy tzn. jaki samochód i w pierwszej kolejności pada odpowiedź B., ale świadek jest niepewny tego, dodaje że przed chwilą odjechał, a dopiero później używa słów na które powołuje się obrońca.

Wyrowadzanie w tej sytuacji konstatacji, że S. K. nie widziała momentu potrącenia pokrzywdzonego jest nieuzasadnione,

gdyż w istocie rzeczy polega na wyrwaniu z kontekstu jednostkowej wypowiedzi świadka oraz całkowitym pominięciu jej wcześniejszych słów. Operator dopytywał przecież S. K. odnośnie sprawy potrącenia, gdyż wcześniej świadek dwukrotnie wypowiedziała się na temat tego, że jej chłopak został potrącony przez oskarżonego przy ruszaniu. Poza tym, logicznym jest, że gdyby z wypowiedzi świadka nie wynikało potrącenie, to operator nie starałby się ustalić osoby sprawcy. Stwierdzenie zaś przez S. K., że „no ja nie wiem teraz co tu się stało” było zdaniem sądu tylko efektem jej mocnego zdenerwowania całą sytuacją i chęcią uzyskania przede wszystkim pomocy. Z tego z kolei wynikały trudności oraz swego rodzaju irytacja w udzieleniu bliższych informacji mających na celu zidentyfikowanie sprawcy (podobnie jak wcześniej przy wskazywaniu numeru budynku przy którym się

znajdowała). Nie zmienia to jednak w niczym faktu, że drugi telefon S. K. wynikał właśnie z tego, że P. D. został potrącony i potrzebował pomocy, a sprawca odjechał.

Twierdzenie zatem, że S. K. nie widziała zdarzenia nie zasługiwało na uznanie, a zarzut obrazy art. 170 kpk poprzez oddalenie wniosku o jej ponowne przesłuchanie jest chybiony. W istocie rzeczy bowiem uzupełniające przesłuchanie S. K. było nieprzydatne do stwierdzenia okoliczności, na którą powoływał się obrońca.

Trafności powyższego stanowiska zdaniem sądu odwoławczego nie podważa w żadnym stopniu „prywatna” opinia psychologiczna złożona na etapie postępowania odwoławczego (k. 366-368). Jest to bowiem dokument pozyskany poza postępowaniem karnym oraz na zlecenie oskarżonego.

Ponadto zaś, osoba która go opracowała

przycząc treść drugiego nagrania pominęła ten jego fragment, w którym S. K. jasno powiedziała, że jej chłopak potrzebuje pomocy, gdyż został potrącony przez tego drugiego chłopaka w czasie kiedy on ruszał. Okoliczność ta sprawia, że przeprowadzona „analiza psychologiczna” zeznań wymienionego świadka i wysnute z niej wnioski nie mogą zostać uznane za przekonujące.

Opinie biegłych opiniujących w niniejszej sprawie są jasne zupełne oraz nie zawierają sprzeczności, a odmienny pogląd w tej kwestii przedstawiany w apelacji jest jedynie subiektywnym przekonaniem obrońcy, gdyż nie zostały wykazane błędy, czy też braki wymienionych dowodów. W szczególności zaś, podzielić należało stanowisko Sądu I instancji o przekonywalności dowodu z opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej. Wobec natomiast braku podstaw do

podważania zeznań J. B. (1) (o czym była już mowa powyżej) wnioski wysnute przez A. P. zasługiwały na aprobatę i nie sposób uznawać ich za błędne. Dlatego też, zarzut obrazy art. 201 kpk ocenić należało jako nietrafny.

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości kształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności,

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011 r. w sprawie III KK 382/2010 r., z 7 lipca 2010 r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007 r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002 r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis,

Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003 r., s. 255 - 259). Może przy tym poprzestać na odwołaniu się do rozważań Sądu I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do gołosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021 r. w sprawie II KK 170/21).

W przeciwieństwie do tego, co zostało zarzucone w apelacji Sąd a quo należycie zweryfikował przeprowadzone w sprawie dowody. W sposób uprawniony obalona została teza, jakoby upadek pokrzywdzonego nastąpił na skutek samoczynnego upadku P. D. z maski pojazdu, a nie na skutek ruszenia pojazdem przez oskarżonego.

Sąd I instancji dokonując oceny dowodów i sporządzając uzasadnienie nie naruszył art. 7 kpk, art. 410 kpk ani art. 424 § 1 pkt 1

kpk. Wbrew bowiem nieuprawnionym twierdzeniom apelacji z treści całokształtu pisemnych motywów wyroku wynika, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Przeprowadzona zaś ocena materiału dowodowego mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, gdyż pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja obrońcy natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie wybiórczą polemikę z ustaleniami sądu rejonowego.

Uchybienia natomiast jakich w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego miałby się dopuścić Sąd I instancji w dokonanej ocenie nie potwierdziły się, gdyż ze względów przytoczonych powyżej nie były zasadne.

Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.	zasadny częściowo zasadny niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się niezasadne, to wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu również nie zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok w zaskarżonej części.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty apelacji okazały się niezasadne, a brak było podstaw do orzekania poza granicami zaskarżenia.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2</p>	<p>Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego przeciwko rozstrzygnięciu o winie, sąd na podstawie o art. 8 w zw. z art. 12 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze w wysokości należnej za pierwszą</p>	

	<p>instancję (art. 7 ust. 1 ww. ustawy) – [100 zł].</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkty 2, 3 i 4 zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy

co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana